

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ Emprosnet.gr Internet

Στείλτο με Email Εκτύπωση Σχολιάστε το

Μέγεθ

ΚΩΣΤΑΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΤΣΙΚΑΣ, ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ MY.AEGEAN.GR ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ποντάρει στην ποιότητα το Πανεπιστήμιο Αιγαίου

2/3/2007

Οι ραγδαίες εξελίξεις τον τελευταίο καιρό στα πανεπιστημιακά θέματα, ο νόμος-πλαίσιο και η αναθεώρηση του άρθρου 16, καταρχήν απασχολούν και αφορούν τους φοιτητές. Η ομάδα του φοιτητικού δικτύου του Πανεπιστημίου Αιγαίου My.Aegean.gr για όλα αυτά τα ζητήματα ζήτησε τις απόψεις του Σωκράτη Κάτσικα, τέως Πρύτανη του Πανεπιστημίου Αιγαίου και του Κώστα Σοφούλη, πρώτου Προέδρου της Διοικούσας Επιτροπής του Πανεπιστημίου και επίτιμου Καθηγητή του Τμήματος Περιβάλλοντος. Το αποτέλεσμα από τη σύνθεση των δύο συνεντεύξεων έχει αναρτηθεί στο δικτυακό κόμβο της My.Aegean.gr, με την προτροπή προς τα τοπικά μέσα του Αιγαίου να το αναδημοσιεύσουν, καθώς, όπως αναφέρουν: «θέλουμε να πιστεύουμε πως, ως στοιχείο ενημέρωσης και διάδοσης γνώσης και απόψεων, θα είναι καλό να ενημερωθεί όσο γίνεται περισσότερος κόσμος».

Το «Ε» λόγω περιορισμένου χώρου, επέλεξε και αναδημοσιεύει ακολούθως ορισμένα μόνο μέρη των δύο συνεντεύξεων που κατά βάση αφορούν στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, και απ' τα οποία προκύπτει το γενικό συμπέρασμα, πως το μέλλον του ως δημόσιο Ίδρυμα είναι απόλυτα συνδεδεμένο με την ποιότητά του.

ο κ. Σωκράτης Κάτσικας

ο κ. Κώστας Σοφούλης

Πιστεύετε ότι το Δημόσιο Πανεπιστήμιο είναι ανταγωνιστικό και παράγει καρπούς γνώσης από την έρευνα στην υπάρχουσα μορφή του; Σε βάθος χρόνου, θα αντέξει τις προκλήσεις που τίθενται μέσα στην ευρωπαϊκή κοινότητα αν επαφίεται αποκλειστικά σε πόρους του δημοσίου;

Κώστας Σοφούλης: «Το δημόσιο πανεπιστήμιο έχει προσφέρει και εξακολουθεί να προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες στην ελληνική κοινωνία. Δυστυχώς, όμως, η προσφορά του όχι μόνο δεν προβάλλεται στην κοινωνία, αλλά αντίθετα καλύπτεται από εικόνες που εκμηδενίζουν το κύρος του. Οι διάφορες συντεχνιακές κινήσεις έχουν προβάλλει το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο ως απλή μηχανή παραχρήσων “χαρτιών”, για την ποιότητα των οποίων κανείς δεν έχει μιλήσει συστηματικά. Αυτό είναι μία από τις χειρότερες συνέπειες της απουσίας συστήματος αξιολόγησης και κριτικής του ελληνικού πανεπιστημίου. Πώς θα πληροφορηθεί ο κοινός πολίτης το τι ακριβώς γίνεται μέσα σε ένα καλό πανεπιστήμιο, όταν η προς έξω εικόνα την οποία παράγουν οι προβεβλημένοι συντελεστές του (φοιτητικοί συνδικαλιστές, ΠΟΣΔΕΠ και άλλοι) είναι αποκλειστικά χρωματισμένη με βία, αυθαιρεσία, αποχή από τις ακαδημαϊκές υποχρεώσεις και κατασπατάλησης του δημόσιου χρήματος; Αυτό το

- Πρώτη σελίδα
- Στην Επικαιρότητα
- Οικονομία
- Αθλητικά
- Φοιτητές
- Τεχνολογία
- ΑΠΟΨΕΙΣ
- Τα ΔΗΚΤΙΚΑ**
- ΚΑΙΡΟΣ**
- Τέχνες&Ψυχαγωγία**
- Βιβλία
- Κινηματογράφος
- Εκδηλώσεις
- Καλές Τέχνες
- Μουσική
- Γεύσεις
- Αφιερώματα
- Διαδρομές / Ταξίδια
- Το ΓΙΑΤΑΚΙ

- Ειδικές Ενότητες**
- > Αφιέρωμα ΚΑΚ 2005
 - > Οδηγός Διαμονής
 - > Lesvos GGUIDE
 - > Βάσεις Εισαγωγής
 - > Εκλογές 2004
 - > Ανασκόπηση'03

- Διαβι
- > Πίνακ
- > Αφιέρ
- > "Κίνδι έρευνα
- Τελει
- > Εαριν
- > 500.0 για τη παικτες του Αις του πρι
- > Ενδοκ νόμος 1
- > Χρέη μείντάν
- > Μελέτη της Αγί
- > Ανηφ
- > Πράσ
- > Ποντε Πανεπι
- > Νέος
- Σήμε
- Ημερι
- το Αν
- οι Γελ
- ο Και

φαινόμενο είναι δραματικό, όταν συνειδητοποιεί μάλιστα κάποιος ότι για μια χώρα σαν την Ελλάδα δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει σοβαρό ιδιωτικό πανεπιστήμιο. Δεν το σηκώνει ούτε ο πληθυσμός της, αλλά ούτε και η δυνατότητα επένδυσης κανενός σοβαρού και υπεύθυνου επιχειρηματικού φορέα. Έτσι, με τη συστηματική υποβάθμιση της εικόνας του δημόσιου πανεπιστημίου δίνεται απλώς η δυνατότητα προβολής ως πιθανών ιδιωτικών πανεπιστημίων σε διάφορες επαγγελματικές σχολές που ούτε ίχνος ακαδημαϊκής ιδιότητας έχουν. Αυτό είναι το τελικό αποτέλεσμα των δήθεν αγώνων.».

Σωκράτης Κάτσικας: «Το Ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο είναι καταρχήν καλό πανεπιστήμιο. Μην θεωρείτε ότι είναι “πανάκεια” όλες αυτές οι λίστες περι κατάταξης των Πανεπιστημίων παγκοσμίως, γιατί πολλές βασίζονται πάνω σε κριτήρια που τα ελληνικά πανεπιστήμια δεν πρόκειται ποτέ να τα πετύχουν. Κι αυτό, γιατί οι περισσότερες απ’ αυτές τις λίστες, όπως, π.χ., η γνωστή λίστα της Σαγκάης, ευνοούν τα μεγάλα πανεπιστήμια. Τα ελληνικά πανεπιστήμια σε διεθνές επίπεδο, είναι μικρομεσαία, ως μικρά. Αν όμως προσέξει κανείς τα αποτελέσματα των ερευνών που γίνονται στα ελληνικά πανεπιστήμια είναι εντυπωσιακά. Οι δημοσιεύσεις που βγαίνουν από καθηγητές ελληνικών πανεπιστημίων είναι κάπου 10% επί της συνολικής παραγωγής στον κόσμο, γεγονός πραγματικά εντυπωσιακό. Η συμμετοχή, επίσης, των ελληνικών πανεπιστημίων στα ευρωπαϊκά προγράμματα, ως ποσοστό, είναι πολύ μεγαλύτερο από το ποσοστό που αναλογεί στο μέγεθος και στην έκταση της χώρας. Μην ξεχνάμε πως και στην Αμερική ακόμη, το μεγαλύτερο πλήθος πανεπιστημιακών καθηγητών, σε απόλυτο αριθμό, είναι Έλληνες, περισσότεροι από κάθε άλλη εθνικότητα. Άνθρωποι που έχουν στην πλειοψηφία τους σπουδάσει σε ελληνικά πανεπιστήμια.».

Ανταγωνιστικό...

«Ανταγωνιστικό, λοιπόν, είναι το ελληνικό πανεπιστήμιο, ως προς το ανθρώπινο δυναμικό, την ποιότητα των ανθρώπων που παράγει, των ανθρώπων που έχει και της ποιότητας στην εκπαίδευση και την έρευνα που γίνεται. Χρειάζεται όμως να δοθεί στο ελληνικό πανεπιστήμιο η δυνατότητα να ανταποκριθεί στις αλλαγές που συμβαίνουν σε όλο τον κόσμο. Η παγκοσμιοποίηση, για παράδειγμα, που συμβαίνει ούτως ή άλλως, μας αρέσει δεν μας αρέσει. Αν λοιπόν δοθεί η δυνατότητα στο ελληνικό πανεπιστήμιο να προσαρμοστεί σε αυτές τις αλλαγές, θα διατηρήσει την ανταγωνιστικότητά του και ίσως θα την αυξήσει. Αυτό δεν έχει άμεση σχέση με την πηγή της χρηματοδότησης. Όμως, αν το δούμε σε επίπεδο εκπαιδευτικού συστήματος, έχει σχέση. Στα αμερικάνικα πανεπιστήμια, αν δούμε την “πίτα” της χρηματοδότησής τους, αν θυμάμαι καλά, ένα 40%-50% έρχεται από το δημόσιο. Το υπόλοιπο είναι είτε ιδιωτική χρηματοδότηση, είτε χορηγίες από συλλόγους αποφοίτων. Υπάρχει μια μακρά παράδοση εκεί πως όταν ολοκληρώσεις το πανεπιστήμιο και γίνεις ένας πολύ επιτυχημένος επιχειρηματίας, κάνεις κάποια δωρεά για να υποστηρίξεις το πανεπιστήμιό σου. Φυσικά τέτοια κοιλτούρα δεν υπάρχει στην Ελλάδα και δεν είναι δυνατόν και να αναπτυχθεί σύντομα. Για εδώ στην Ελλάδα κάτι τέτοιο θα ήθελε πολύ προσεγμένες πολιτικές και σε βάθος χρόνου, δύσκολο αρκετά. Αν δούμε αντίστοιχα τη χρηματοδότηση σε ευρωπαϊκό επίπεδο, περίπου το 90% της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων έρχεται από το δημόσιο. Το υπόλοιπο κομμάτι της πίτας είναι πολύ μικρό. Δε πιστεύω ότι προτείνει κανείς εδώ σοβαρά να μείνει ίδια η πίτα και το κομμάτι της κρατικής χρηματοδότησης να μειωθεί, αλλά μάλλον να μεγαλώσει η πίτα, διατηρώντας σταθερή τη δημόσια χρηματοδότηση και το υπόλοιπο κομμάτι να συμπληρωθεί από άλλους πόρους. Αυτή η πρόταση τίθεται με την εξής λογική όμως: Μακάρι να μπορούσε να αυξηθεί η δημόσια χρηματοδότηση. Γιατί, έχεις μια εξίσωση που δεν λύνεται εύκολα: Περισσότερους φοιτητές, με τα ίδια χρήματα και καλύτερη ποιότητα. Δεν είναι δυνατό κάτι τέτοιο. Συνεπώς ή θα μειώσεις τους φοιτητές, ή την ποιότητα -που δεν θέλουμε κανένα από τα δύο- άρα θα πρέπει να βρεις περισσότερα χρήματα. Από την άλλη πλευρά, κανένα κράτος δεν είναι διατεθειμένο ή δεν μπορεί να δώσει παραπάνω χρήματα.».

Υπάρχει πεποίθηση ότι το Πανεπιστήμιο Αιγαίου ως πανεπιστήμιο, το οποίο βρίσκεται διάσπαρτο σε παραμεθόριες περιοχές, θα είναι ένα από τα πιο εύκολα θύματα της επερχόμενης εκπαιδευτικής μεταρρυθμιστικής πολιτικής. Ποια είναι η θέση σας πάνω σε αυτό;

Σωκράτης Κάτσικας: «Αν μιλάμε για τη δυνατότητα δημιουργίας-ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων, είναι απολύτως σωστό κάτι τέτοιο. Γιατί πρακτικά αν το δει κανένας, ένας φοιτητής που σπουδάζει μακριά από το σπίτι του σε κάποιο τμήμα του Πανεπιστημίου Αιγαίου, χρειάζεται περίπου 800-1.000 ευρώ έξοδα το μήνα, που σημαίνει πως το κόστος για ένα παιδί είναι της τάξης των 10.000-12.000 ευρώ το χρόνο. Αν για παράδειγμα ανοίξει αύριο-μεθαύριο ένα “University of Omonia” και

σου ζητάει 5.000-6.000 ευρώ για διδάκτρα και είσαι μες στο σπίτι σου, λογικό δεν είναι ο κάθε γονέας να πει πως, αφού το ίδιο πτυχίο θα πάρεις, δεν έχει νόημα να ξενιτευτείς και να πας σε άλλο μέρος, από το να είσαι δίπλα στο σπίτι σου. Βέβαια δεν έχει την ωριμότητα η ελληνική κοινωνία, ούτε κάποιο μέτρο σύγκρισης ακόμη, να δει και να συγκρίνει για το αν η αξία και το επίπεδο σπουδών είναι ίδιο ή διαφορετικό, κι έτσι είναι λογικό να σκεφτεί πως δεν θα αξίζει κάποιος να φύγει σε ένα περιφερειακό πανεπιστήμιο από το να μείνει στο σπίτι του. Είναι δε χαρακτηριστικό πως, στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, το 95-98% των φοιτητών δεν είναι από το μέρος-νησί στο οποίο φοιτούν, αλλά από άλλα μέρη της Ελλάδας. Μάλιστα, το γεγονός ότι πολλά από τα τμήματα του Πανεπιστημίου Αιγαίου έχουν σε κατάταξη με βάση εισαγωγής εισαχθέντων την τελευταία επί των ομοειδών τμημάτων, οφείλεται σε αυτόν το λόγο. Και δεν είναι επειδή τίθεται θέμα επιπέδου σπουδών, αλλά, καθαρά, είναι μια τέτοια αλυσίδα πραγμάτων που επηρεάζουν όλο το σκηνικό. Μάλιστα, ισχύει γενικά για τα τμήματα με όμοιο γνωστικό αντικείμενο, πως, είτε παίρνεις ένα πτυχίο από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου, ή από ένα άλλο πανεπιστήμιο, έχεις ακριβώς τα ίδια επαγγελματικά δικαιώματα. Αλλά στην επιλογή που κάνει ένας εργοδότης όταν έρχεται ένας απόφοιτος κάποιου τμήματος, δεν θα πρέπει να λαμβάνει κατά κάποιο τρόπο υπόψη του τι γνώσεις έχει λάβει ένας απόφοιτος του τάδε ή του δείνα τμήματος; Και το γεγονός ότι οι γνώσεις δεν είναι ίδιες, που δεν είναι ίδιες στην ουσία, δεν θα έπρεπε κάπως να μετράει; Οδηγείται λοιπόν ο υποψήφιος στο συμπέρασμα, πως, αφού είναι ίδια τα επαγγελματικά δικαιώματα και υποτίθεται και οι σπουδές, είτε στο ένα είτε στο άλλο τμήμα, γιατί να επιλέξω να φύγω μακριά από το να μείνω εδώ; Όμοιες σκέψεις γίνονται και με το ενδεχόμενο του ιδιωτικού πανεπιστημίου. Κάτι που φαίνεται και από ένα άλλο φαινόμενο, το φαινόμενο των μετεγγραφών, που αντικατοπτρίζει την ίδια κουλτούρα. Το πρόβλημα όμως που προκύπτει είναι έντονο και από την άλλη πλευρά. Γιατί το πανεπιστήμιο το κεντρικό έχει κάποιο συγκεκριμένο αριθμό φοιτητών που δέχεται και με τις μετεγγραφές ξαφνικά έρχονται πολλοί φοιτητές από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου, για παράδειγμα, στο κεντρικό αυτό πανεπιστήμιο και το ίδιο ως ίδρυμα δεν μπορεί να καλύψει τις ανάγκες, για να μπορεί να προσφέρει ποιοτικές σπουδές και να λειτουργήσει ομαλά. Και δεν προτείνω να μη δίνεται η μετεγγραφή ως δυνατότητα, αντίθετα χρειάζεται σε συγκεκριμένες καταστάσεις, αλλά αν γίνεται σε μαζικό επίπεδο, τότε αποτελεί πρόβλημα. Γιατί δεν μπορείς να είσαι και αποδοτικός αλλά και να έχεις την ίδια επαφή με τους φοιτητές, όταν έχεις 70 από τη μια, άρα υπάρχει μεγαλύτερη αμεσότητα, κι όταν στο κεντρικό έχεις 200 ή 500.».

Τι θα μπορούσε να κάνει ελκυστικό και συγχρόνως ανταγωνιστικό το Πανεπιστήμιο Αιγαίου μπροστά στο φάσμα του επερχόμενου ανταγωνισμού; Πώς δεν θα οδηγηθούμε στη σταδιακή απαξίωσή του;

Σωκράτης Κάτσικας: «Μία είναι η προϋπόθεση, ποιότητα. Να είσαι καλός και να γίνεται γνωστό το έργο σου. Ευτυχώς τα πράγματα βαίνουν καλώς. Νομίζω ότι έχουμε κατακτήσει ως Πανεπιστήμιο μια θέση στο ελληνικό ακαδημαϊκό στερέωμα και ο κόσμος ξέρει ότι το Πανεπιστήμιο Αιγαίου είναι ένα καλό πανεπιστήμιο. Το έχει σαν αίσθηση. Και η αίσθηση αυτή δεν είναι κάτι που έχει κάποιο πέρας. Πάντα θες να είσαι μια θέση πιο πάνω. Ποτέ δε λες, ότι “εντάξει είμαι τέλειος και φτάνει”, ποτέ δεν σταματάς εκεί. Για να αναβαθμίσεις την ποιότητα χρειάζεσαι πολλά πράγματα. Σαφώς χρειάζεσαι χρήματα, αλλά δεν είναι το μόνο.».